

приписва на Чевдаръ Подрумче въ „Острова на блаженитѣ.“ Майеръ е привличалъ Славейкова съ изисканата си форма, съ образността си, съ тънката си живопись. Напр. Славейковиятъ изразъ въ „Лѣтенъ день едвамъ се влачи“.

Чуй! — отъ майка вейка тежко
падна зрѣлий плодъ отроненъ

напомня следнитѣ стихове отъ „Fülle“:

... Tief beugt sich mancher allzureich beschwerte,
der Apfel fällt mit dumpfen Laut zur Erde.

И изобщо образността и „матовия“ лирически тонъ въ „Сънь за щастие“ и лирическата живопись на Славейкова много напомнятъ Майера. Вижда се, че отъ сжщия Славейковъ е усвоилъ размѣра на „Нераздѣлни“ и „Приказка“ (16 срични стихове съ цезура по срѣдата):

Morgengraun. Die Karawane windet sich dem Nil zur
Seite,
eine Rede drönt und murmelt über dunkler Stromesbreite
(„Der Stromgott“)

Стройна се Калина вие надъ брѣга усамотений...

*

Наредъ съ Майера Славейковъ цени Ли-
лиенкрона (Детлефъ фонъ); Густавъ
Фалке (черти отъ характеристиката му въ
„нѣмски поети“ приписва на Доре Груда
въ „На острова“) и Рихардъ Демелъ (Ста-
менъ Росита въ „На острова...“).

У всички тѣзи и други нѣмски поети, той
е умѣлъ да открива художествено ценното и